

Veres Attila

A VALÓSÁG HELYREÁLLÍTÁSA

agave
könyvek

MEGHARAPNI EGY KUTYÁT

Olyan szaga volt a szobának, mint egy használt mosogatórongynak, de nem zavarta őket. Az ágyban feküdtek, és várták, hogy újra megkívánják egymást. A vonzalmat már nem sok választotta el a szerelemtől.

– Honnan a vannak a sebek? – kérdezte a lánytól.

Ez volt a harmadik randijuk. Először egy parkban találkoztak, mert az étterem, ahová eredetileg megbeszélték, váratlan haláleset miatt bezárt. Az ismerkedést nehezítette, hogy három hajléktalan a játszótér mellett összeverekedett. A második randi eseménytelenül telt, egy kávézóban: igyekeztek túlkiabálni a presszógép sívítását. Egy kopasz fiú szolgálta ki őket, aki különös gondot fordított arra, hogy minél kevesebb magyar szót használjon. Az üvegpoharak megrepedtek, amikor azt kiáltotta: „Dupla macchiato, ready!” A szomszéd asztalnál egy testvérpár az apjuk múlt heti vazektómiájáról beszélgetett, egy másiknál pedig egy férfi próbálta telefonon meggyőzni a barátait, hogy vegyenek együtt egy házat Krk szigetén, mert most aprópénzért az övék lehet. Zoltán nem mert kikérni egy második kávé; az elsőre is alig volt pénze.

A harmadik randi volt az utolsó próbálkozás, ezt mindketten tudták. Amikor megérkezett, Nikolett már tele volt sebekkel. Egy a térdén, egy a karján, és egy-két horzsolás nagyjából mindenhol.

– Nem akarsz tudni – mondta, ahogy leült a fiú mellé. Néhány órával később már a mosogatórongy-szagú szobában feküdtek. A fiú el akart költözni innen, de eddig nem volt miért.

– Jó, elmondom – felelte Nikolett. – De nem fogod elhinni.

Zoltán vállat vont.

– Megharaptam egy kutyát! – mondta a lány, és úgy tett, mintha nevetne. A hangja izgatottan remegett. A fiú felkönyökölt az ágyon.

A történet: Nikolett megígérte egy barátjának, hogy amíg az céges üdülésen vesz részt, ő vigyáz a kutyájára. Nem érdekelték különösebben a kutyák. Úgy tekintett rájuk, mint használati tárgyakra; bizonyos emberek, mások számára kiismerhetetlen okból, kutyákat tartottak, amelyeket leggyakrabban szociális érintkezésre használtak.

A szóban forgó állat egy nagy testű keverék volt. Zeusz. Nikolett levitte a közeli kutyafuttatóba, ahol Zeusz összetűzésbe keveredett egy kisebb, de vadabb kutyával. A másik kutyát Banditának hívták. A konfliktus oka ismeretlen volt. Zoltán arra gondolt, ahogy születnek emberek, akiket egymásnak teremtettek, bizonyára születnek kutyák is, amelyek célja a másik elpusztítása.

A kutyafuttató hadszíntérré vált. Zeusz torokra ment, Bandita a másik kutya pofáját és orrát támadta. Villogtak az agyarak, a kutyák hörögtek. Egy szakállas férfi felkiáltott: „Bandita, köpd ki! Köpd ki, Bandita!”

Nikolett térdre vetette magát, és próbálta a nyakörvénel elrángatni a harctérről Zeuszt, de a kutya nem engedett, sőt – a lányt is magával rántotta, így az elvágódott a murván. Így horzsolta fel a bőrt magán.

Nikolett pánikba esett; mivel soha nem volt kutyája, nem tudta, mit kell tenni ebben a helyzetben. Bandita gazdája sem. „Köpd ki, Bandita!” – ismételte, és olyan testtartást vett fel, mint aki egy medencébe készül beugrani.

Nikolett végül rávetette magát Zeuszra, bár ez utólag nagy hülyeségnek és – Bandita kontrollvesztett dühét tekintve – igen veszélyes lépésnek tűnt. A lány ösztönösen cselekedett.

Megharapta Zeuszt a fültövénel. A kutya vére kiserkent.

Zeusz döbbenet felvonított, és elengedte Banditát. A kutyafuttatóban mindenki elnémult. Bandita is meghátrált; behúzta a farkát és lesunyta a fülét. Nikolett rámosolygott a kutya gazdájára, hogy jó benyomást tegyen rá, mielőtt kitör az elkerülhetetlen veszekedés. Bandita gazdája Nikolettire pillantott, majd a kutyájához hasonlóan hátralépett.

A lány csak később vette észre, hogy véres lett a foga. A mosolyában egy kutya vére volt.

– És milyen volt? – kérdezte Zoltán az ágyban. – Megharapni Zeuszt?

Nikolett vett egy hirtelen levegőt, mint aki azonnal válaszolni akar, de aztán mégsem mondott semmit. Nem kellett. Az egész teste libabőrös lett.

Ezután minden könnyebben ment. Szinte mindennap találkoztak vagy ebben, vagy egy másik szobában, és folytatták egymás feltérképezését. Szerencsére minden alkalommal találtak újabb és újabb felfedezetlen tartományokat vagy újabb élvezeteket a már megismert területeken. Aztán néhány héttel később, amikor a tulajdonos felmondta Nikolett albérletét, úgy döntöttek, összeköltöznek. A közös pénzből már nagyobb és szebb lakásra futotta, mint amilyet egyedül béreltek volna, még ha a lány keresett is jobban.

Az új lakásnak öblítő- és lapbútorszaga volt. A konyhaablak és a szűk erkély egy parkra nézett. Vasárnaponként, ahogy besütött a nap az ablakokon, Zoltán leült a padlóra, nézte a mézszínű fényt, és hagyta, hogy átmossa belülről az érzés: a helyén van. Nikolett hasonlóan érzett. Vettek egy üveg proseccót az Aldiban; csütörtök este itták meg, a nyitott ablaknál, és kellemesen berúgva kinyilvánították egymás felé a szerelmüket. Mindketten ugyanannyira szerették ezt a lakást, mint egymást, és a prosecco hatása alatt ezt is kimondták. Ezután, ha a konyhapultot törölték le, azt is olyan finoman tették, mintha a szerelmüket simogatnák.

Felszabadító érzés volt kapcsolatban lenni, könnyebb lett tőle minden. Hajnalban, munka előtt gyakran szeretkeztek; az ágyban összegyűjtött forróság átsegítette őket a hideg napokon. A számlák közösek voltak; így sikerült a hónap végére valamennyi pénzt megspórolniuk. Még nem döntötték el, mire gyűjtsenek, de úgy dédelgették a spórolt pénz gondolatát, mintha valami értékes mag lenne, amiből lassanként egy ismeretlen, egzotikus növény sarjad.

– Ilyen könnyű lenne? – kérdezte magától néha Zoltán. – Ilyen könnyű boldognak lenni?

Úgy tűnt, hogy igen, és remélte, ezek a napok hetekké, hónapokká, évekké, egy örökké tartó életté duzzadnak.

A zöldségesnél hallott először arról, hogy a parkban valaki megharapott egy kutyát. Egy középkorú nő mesélte, ahogy az uborkát válogatta; alaposan megnyomkodta a zöldségeket, hátha kiderül, hogy gumiból vannak.

– A Budaiék kutyáját, a hetedikről – mondta a nő. – A lányuk vitte sétálni. A parkban elengedte, aztán a kutya rohant vissza hozzá nyüszítve. Most mondja meg! Normális ez?

Biztosan egy másik kutya okozta a sebet. Vagy valami ragadozó. Talán egy védekező sündisznó. Esetleg egy macska. Ilyen sérülések előfordulnak a kutyák életében.

Zoltán aznap éjjel nehezen aludt el. Olyan sokáig nézte Nikolett tarkóját és nyakának vonalát, hogy a félhomályban a lány testrészei absztrakciókká váltak. Egy halovány folt itt, egy kis lila derengés ott. Zoltánnak nem jött álom a szemére, azt kutatta a lány nyakán, megváltozott-e valami.

Néhány nappal később újabb kutyaharapásról érkezett beszámoló a zöldségeshez. Ez az eset már nagyobb aggodalmat váltott ki. A kutyát az orrán harapták meg. Ez a harapás elvezette az állat gazdáját egy másik esethez, ami az előző éjszakán történt. Ott a jószág hasát jelölte meg a támadó a fogaival. Ebből a két harapásból nyilvánvaló lett a kutyatulajdonosok számára, hogy az elkövető ember: az állatok bőrén világosan kirajzolódott egy emberi fogsor mintája. A tulajdonosok, legalábbis a zöldségesnél forgó pletykák szerint, kétségbeestek. Vajon el kell vinni a kutyát beoltani fertőzés ellen? Egyáltalán: mit kell ilyenkor tenni? A rendőrség foglalkozik ezekkel az ügyekkel?

Zoltán inkább a Sparba kezdett el zöldségért járni, hogy távol maradjon a kutyaharapással kapcsolatos pletykáktól. Tudta, hogy nem kellene ezzel foglalkoznia; attól, hogy Nikolett harapott már kutyát, még nem biztos, hogy ő a kutyaharapó. Mások is könnyen rákaphattak erre a szókársra. Lehetett rá ok, számtalan.

A Spar kasszájánál apró plüsskutyákat árultak valamilyen promóciós kampány keretében. Zoltán berakott a kosarába egy plüsskutyát, hogy bizonyítsa magának, mennyire nem veszi komolyan saját bolond gondolatait. A sorban mindenki maszkot viselt; ő maga is. Hónapok óta csak a tévében látta idegenek vonásait. Abban is kezdett kételkedni, hogy az embereknek maradt arcuk; talán csak egy homályos massa van a szemük alatt, amit most esztétikai megfontolásból takarnak el.

Vagy fogak. Mint a kutyák szájkosara mögött. Száz és száz fog, mind-mind sorban állnak, hogy parizert és gazdaságos mosószert vásároljanak. Mielőtt fizetett volna, visszadobta a játékot a többi közé.

Nikolett fiatal volt, fontosnak tartotta, hogy edzett legyen – ezért is járt el gyakran az esti, éjszakai órákban futni. Megfelelő ruházatot is vásárolt magának: fekete nadrágot, fekete pólót és pulóvert, és a kor követelményeinek megfelelő fekete maszkot. Miután a futásból hazaérkezett, rögtön a zuhany alá állt, hogy lemossa magáról a testedzés mocskát. Csak miután a fürdőszobából kilépett, szólt Zoltánhoz, mintha a fürdőben nem csupán tisztálkodott, hanem arcot is cserélt volna, és ha még a zuhanyzás előtt beszélnek, akkor Zoltán meglátja azt a másik Nikolettet, akit a maszk rejteget odakint az utcán.

Odakint a parkban.

Egy éjszaka azonban a lány nem ment be a fürdőszobába. Zoltán már lefeküdt, nyitott szemmel várta, hogy Nikolett hazaérjen. A televízió lehalkítva ment, de Zoltán nem figyelt oda rá. Nikolett odakint állt, az ajtó előtt. Zoltán hallotta, hogy leveszi a futócipőjét, hogy felakasztja a kabátját, hogy elindul a fürdő felé. Aztán megállt. Állt az ajtó előtt.

– Kapcsold ki a tévét! – mondta rekedten.

Zoltán nyúlt a távirányítóért, de a keze megállt a levegőben. Ha kikapcsolja a tévét, azzal elismeri, hogy ébren van. Talán alvást kellene színlelnie; mint a prédaállatok, amelyek halottnak tettetik magukat, ha ragadozó közelít. Rémületesnek találta a gondolatot. Nikolett a barátnője, kiegyensúlyozott kapcsolatban élnek, szinte teljes érzelmi és anyagi függésben egymástól. Miért kellene hazudni?

Zoltán kikapcsolta a tévét. Vak lett a hirtelen sötétben. Összehúzta magát a takaró alatt, mint aki támadásra számít. Halkan nyikorogva nyílt az ajtó, Nikolett belépett a szobába. Mintha a helyiségben felforrósodott volna a levegő. Zoltán meg akart szólalni, valami viccel elütni a helyzetet, vagy feltenni egy jelentőség nélküli kérdést, például, hogy „milyen volt a futás?” vagy „hazaértél?”, de inkább hallgatott.

A lány bebújt mellé az ágyba. Meztelen volt; a teste forró és izzadt. Zoltánhoz simult, szorosán, birtoklóan. Zoltánra hirtelen rosszullet tört, mert Nikolett megszokott szagán túl megérezett egy másikat is; valami olyat, amit agyának az állati részével fogott fel, és nem tudott volna szavakba foglalni. A hatalom szagát; azt a szagot, amit akkor bocsát ki a test, ha legyőzött valamit, ha ki akarja nyilvánítani felsőbbrendűségét más állatok felé.

Ezt érezte, és egy ázott kutya bűzét.

Nikolett csókolgatni kezdte a fiú arcát, nem szeretettel, inkább úgy, ahogy az állatok szimatolnak. A szájának vérszaga volt, és Zoltán azt gondolta, hogy mindjárt érkezik a harapás fájdalom, a késleltetett érzés, ahogy a bőrt átfúrják a hegyes, kutyavértől mocskos fogak. Hagyta, hogy a lány azt tegyen vele, amit csak akar.

Később, amikor Nikolett már aludt, Zoltán még mindig ébren feküdt, a gyomrában az ólmos, nehéz érzéssel, hogy a dolgok most végleg, megváltoztathatatlanul tönkremennek. Az, hogy Nikolett az elmúlt órákban mintha nem lett volna önmaga, csak végső kinyilatkoztatása volt a kapcsolatuk természetének. Közös volt a kassza, de a lány keresett többet. Ő vitte az ügyeket, ő intézte a számlákat, a szerződéseket. Ő szabta meg közös életük irányát. A spórolt pénz elköltésének módját is ő fogja meghatározni, persze teret engedve Zoltán ötleteinek, hogy úgy tűnjön, a fiúnak van beleszólása. Ma éjszaka Nikolett fizikai értelemben is kinyilvánította a dominanciáját. A kérdés csak az volt, hogy a fiú ezt elfogadja-e.

Semmiképp – férfiként ezt kellett mondania. Ezt a területet neki kell körbehugoznia. Neki kell uralkodnia ebben a kétszobás, extra komfortos

bérleményben és a hozzácsatolt életben. Ha ez nem lehetséges, be kell fejezni ezt az életet, szakítani kell a lánnyal.

Persze gondolhatna az egészre másképp is. Hogy Nikolett beteg, vagy valamilyen formában segítségre szorul. Talán ha részt venne valami terápián, akkor elhagyhatná ezt a kellemetlen szokását, és ezzel beállna egy új egyensúlyi állapot, ahol végre Zoltán lehet a domináns. Ehhez ki kell mondani, hogy ha egy nő uralkodik a férfin, akkor az egyfajta betegség, amit sürgősen kúrálni kell.

Ennél csak rosszabb, ha a dolgot nem kezelik, mert mi van, ha Nikolettet egy nap rajtakapják a kutyaharapáson? Ez társadalmilag végképp nem elfogadott. Rongálásért vagy állatkínzásért biztosan eljárást indítanának ellene. Akárhogy is, ennek az életnek vége lenne, csak lassabban, keservesebben, mintha Zoltán most sétálna el.

A mézszín vasárnapokra gondolt, az aldis proseccóra, az extra komfortra, és a szíve fájdalmasan pendült a gyásztól. Hogy hagyhatná ott mindezt csak úgy?

Összegömbölyödött az ágyban, és elaludt.

Reggel nem beszéltek a dologról. Nikolett felvette a maszkját, és elindult munkába. Zoltán bekapcsolta a gépét, mert fél órán belül kezdődött egy *call*.

Este Nikolett megint futni ment.

Zoltán az ablakban ült, és a parkot nézte, amely korábban nyugalmat ígért, hűset a nyári melegben, egy üveg sört egy ismerőssel valamelyik padon. Kikapcsolódást, feltöltődést. Most azonban a park dzsungelnek tűnt; zárt ökoszisztémának, kétfajta létformával: prédákkal és ragadozókkal. Valahol a sötétség álcája alatt most is folyik a hajsza az életért. Zoltán izgalmat érzett, ahogy az ablakból tekintve a park felülemelkedett saját hétköznapiságán. Zoltán végre megsejtett valamit abból, amit Nikolett már régen megérezett. Hegyezte a fülét, hátha meghallja a fák közül a kutya fájdalmas vinnyogását. Többször is azt hitte, hogy hall valamit, de bizonyára csak a képzelete játszott vele.

A konyhában várta meg Nikolettet. Bizonyos értelemben olyan lett ismét minden, mint korábban. Eltűntek a titkok, mindketten megköny-

nyebbültek. A lány nadrágja koszos volt; az ajka vörös a vértől. Leült Zoltán mellé a konyhaasztalnál. Kutyaszaga volt, a fiúnak pedig szappanillata. Ahogy egymás mellett ültek, Zoltán rádöbrent, hogy nem fog szakítani; gyenge hozzá. Eltűnne a komfort mindkettejük életéből, eltűnne az a biztonság, hogy ő, prédaként, mégiscsak egy ragadozóval él együtt.

Zeusz volt a kezdet. Az első után Nikolett nem akart több kutyát megharapni, de minél távolabb került tőle időben az esemény, annál többet gondolt rá. Főleg éjszaka, az ágy melegében dédelgette a pillanatot, amikor átharapta a kutya fültövét, vizsgálgatta az emléket, mert meg akarta tudni, mi vonzza benne ennyire. És az emlék nem fakult, hanem egyre színesedett, mintha újra és újra egyre nagyobb pontossággal élné át. Nem a kutya fájdalma vagy rémülete volt számára kedves – az csak egy szükséges eleme volt; hanem a pillanat, amikor a jószág testének kiterjedése megváltozott. A harapás előtt hatalmas volt; mintha aura fogta volna körbe, ami a harc közben kiterjedt, figyelmeztetve mindenkit, hogy ez a kutya veszélyes. Ez a kutya harcra kész.

A harapás után azonban az aura kisebb lett, mint maga az állat. Zeusz nem volt harcos többé; alávetette magát valami magánál hatalmasabb lény akaratának. Az izmai ernyedtebbek lettek, a mozdulatai óvatosabbak. Később Zeusz nem mert Nikolett szemébe nézni.

Ez volt az. Ezt kereste, dédelgette Zoltán mellett az ágyban. Ettől nőtt meg a saját aurája, mert felismerte, hogy ő maga is csak egy állat, és ebben a dzsungelben az erős állatok maradnak életben. Az ember olyan régóta élt már lakásokban, olyan régóta élt a városok labirintusában, leválasztva a természetről, hogy ez a harapás kellett hozzá, hogy Nikolett rátaláljon, mi is ő valójában. Ehhez képest szürkének tűnt minden egyes hétköznap, amit az eddigi életével kellett töltenie.

Meg kellett tudnia, hogy ez vajon egyszeri alkalom volt-e, vagy megismételhető. Csak Zeuszt tudta megharapni, vagy más kutyákat is meg tud?

Az első áldozata egy németjuhász volt. Nikolett elrejtőzött egy bokorban, összehúzta magát olyan kicsire, hogy csak egy fekete foltnak tűnjön, és várt. Több kutyát is hagyott elmenni a bokor előtt; vagy a gazdáik

voltak túl közel, vagy a kutya volt érdektelen a számára. Amikor meglátta a németjuhászt, megdobbant a szíve, ahogy a szerelmes szív dobban meg. Ez a kutya kellett neki, és a kutya is tudta ezt, mert a bokorhoz ment szimatolni. Nikolett egy pillanat alatt elkapta és megharapta.

Az érzés ugyanaz volt, mint először – a kutya kisebbé vált a fogai alatt, ő maga pedig mintha belezuhant volna a saját testébe. A harapás pillanatában úgy vált önmagává, mintha az egész addigi élete csak egy álom lett volna. A teste korábban csak egy maszk volt, aminek segítségével más maszkokkal érintkezett a munkahelyén, az iskolákban, az utcán, a péknél. Ebben a pillanatban azonban a teste fegyver lett, egy csoda, egy óramű. Dübörgött a vér a fülében, a nyelvének adrenaliníze volt. Megvárta, amíg a németjuhász lekushad a földre, és halkán nyüszíteni kezd.

Akkor elengedte, és visszahúzódott a sötétbe.

A vadászatnak voltak bizonyos szabályai. Ha egyszer egy kutya a fogai közé került, nem kaphatta el még egyszer. Egy kutyát csak egyszer haraphatott meg, tehát ha egyszer megharapta a hasán, akkor nem haraphatta meg máshol. Nem ejthetett halálos sebet; a cél nem a gyilkolás, hanem önmaga újrafelfedezése, amihez a jószágok csupán eszközök.

– De úgysem értheted – mondta Nikolett. – Amíg nem próbáltad, nem értheted.

Ez éket vert közénk.

Zoltán megpróbálta megérteni. Végül a megértés helyett inkább elfogadta az éjszakai vadászatokat mint szeszélyt, vagy még inkább, mint terápiás tevékenységet. Végül is a kutyák csak állatok, egyébként is terápiás célból tartjuk őket. Jelen helyzetben, amikor a világ ilyen bizonytalaná vált, a kutyáknak egy kicsit többet kell betenniük a közösbe. Ez csak természetes.

Éjszakánként Nikolett vadászni ment, Zoltán pedig az ablakban ülve várta, és úgy érezte, helyesen döntött. Boldogságukon nem esett csorba, és végül is mindenkinek kell egy hobbi.

A kutyaharapás először csak pletyka volt a zöldségesnél, később azonban ügy lett. Aztán már mindenki ismert valakit, aki ismert valakit,

akinek megharapták a kutyáját. Végül valaki ki merte írni egy lépcsőházban: „Vigyázz, a kutyákat harapják!” Miután valaki kimondta, hogy a környéken igenis létezik egy kutyaharapó, a kutyások megpróbálták segítséget kérni.

Azonban segítség nem érkezett, hiába fordultak a rendőrséghez, az nem tehetett semmit – a rendőröknek fontosabb ügyeik voltak. A polgárőrség munkatársai az Állategészségügyi Hivatalhoz irányították a kutyatulajdonosokat; a hivatalból visszaküldték őket a polgárőrséghez és így tovább, míg végül a környék kutyásai elfogadták, hogy nem érkezik segítség. Egyedül maradtak, hogy megvédjék a kutyáikat. Önségítő körökbe álltak össze; csoportokká szerveződtek – általában egy-egy lépcsőházból verbuválódtak csoportok a közös kutyasétáltatásra, mert csapatban talán könnyebben le tudják győzni az éjszakai támadót. Megpróbálták a nem kutyások segítségét is kérni, de azok a környéken úgy gondolták, hogy aki kutyát tart, az oldja is meg az állattal kapcsolatos problémákat. Mivel a kutyaharapó őket nem veszélyeztette, nem segítettek a kutyásoknak, akik már gyakran napközben is maguk mellett tartották háziállataikat, attól tartva, hogy a támadó lakásokba is betör, hogy az otthon maradt jószágokra vadásson.

Zoltán a trafikban találkozott az egyik megharapott kutyával. Egy fehér pitbullkeverék volt, az oldalán éktelenkedett a harapásnyom. A kutya szófogadóan ült a gazdája lábánál, minden alkalommal összerezzen, amikor valaki belépett az ajtón. A gazdája szégyenkezve nézett körbe, mintha a kutya gyengesége a sajátja lett volna, mintha ő is tudná, hogy a jószágból valami immár hiányzik. Hogy ez a kutya már kevesebb egy kutyánál.

Aznap éjjel, ahogy a parkot nézte, az a kutya járt az eszében. Nikolett odalenn vadászott, hiába figyelmeztette a fiú. Ki tudja, mit tennének vele a csapatba verődött lakók, ha elkapnák éjszaka. Talán ők is megtalálnák magukban azt az énjüket, amit a társadalomban töltött élet elnémított.

Mi lenne akkor Zoltánnal? Szabad lenne, ha egy éjjel Nikolett nem jönne haza? Vagy épp elvesztetté válna, mint a kutya a trafikban, mert már ő maga is kevesebb lett, mint ami korábban volt? A fiú ezért is kezdett cigarettázni, hátha egy új szokás segítségével rábukkan valami új, rejtett területre önmagában.

Nikolettet nem kapták el. Hazatért, vértől forró testtel, és meghúzta a határt.

– Ez így nem mehet tovább – mondta, és kivett egy szálát a dobozból, pedig megbeszélték, hogy a lakásban nem lehet dohányozni. Zoltán érezte, hogy el fog jönni ez a pillanat. Több éjszaka telt el úgy, hogy a lány elfordult tőle az ágyban, hideg árkot vont önmaga és a fiú közé. Zoltán tudta, mit jelent ez. Ha az ember már bizonytalan a kapcsolatban, de még nem meri kimondani, akkor be kell bábozódnia, mint egy hernyónak, hogy az érzelmek kellőképp átalakulhassanak a végső döntés meghozatalához. Zoltán a lány arcába nézett, és tudva, hogy nemsokára, talán másodperceken belül vége a viszonynak, még szebbnek látta, mint addig.

– Nem érthetsz meg, amíg nem próbáltad ki te magad is.

– Mit? – kérdezte Zoltán, pedig tudta a választ. – Mit próbáljak ki?

A lány talált az interneten egy közösséget, amelynek a tagjai, hozzá hasonlóan, a háziállatok kínzásán keresztül visszataláltak egy titkos, civilizáció előtti szenvedélyhez. Nem mindenki volt kutyaharapó; volt köztük, aki harapás helyett oxigénmegvonással érte el ugyanazt a hatást. Voltak még különlegesebb módszerek, de ezekről Nikolett nem beszélt, Zoltán pedig nem akart róluk hallani.

Ennek a közösségnek volt társkereső oldala is. Még ha külföldre is kell menni érte, Nikolett olyan férfit akart, aki nem csupán a szavak szintjén érti meg őt.

– Fontos vagy nekem. Ezért adok neked egy esélyt – mondta Zoltánnak. A karja és a combja a vadásztól izmosabb lett, a tekintete nyugodt, de erőszakot ígérő. Zoltán szerette a lányt; úgy szerette, hogy nem voltak rá szavak, még akkor is, ha veszélyes volt szeretni, még akkor is, ha örület volt ez az egész.

Rendeltek Zoltánnak ruhát: fekete pulóvert, nadrágot, sapkát, maszkot. A zoknija is fekete volt. Tizenegy óra után léptek ki a lakásból. Az utcán még úgy sétáltak, mint az egyszerű járókelők, noha már ebben is volt némi izgalom, hiszen a rendőrség vagy a polgárőrség könnyen elkaphatta volna őket.

A rendőrség vagy a polgárőrség azonban nem törődött a környékkel, se a kutyákkal, se az emberekkel. Mindenki egyedül járta ezeket az utcákat, mindenki egyedül kereste az útját a sötétségben, és így, polgárőrök és rendőrök híján mindenkinek el kellett döntenie, hogy préda lesz, vagy ragadozó.

– Ragadozó vagyok! Ragadozó, baszd meg! – mondogatta magában Zoltán, talán az ajka is mozgott; de ki tudta volna megmondani a maszk alatt?

Elérték a parkot, és kiléptek a lámpák halvány fényéből. A lány tartása megváltozott; úgy mozgott, mint egy vadász, mozgása nem közvetített a környezete felé semmit, mert ennek a mozgásnak a célja volt abszolút. A fűre léptek megtalálták azokat a pontokat a talajon, ahol a legkevesebb zajt verték. Az enyhén görnyedt törzs mindig kész volt a gyors irányváltásra.

A távolban kutyák motoztak, időnként emberi szavakat is ki lehetett venni. A sétáltatók ma sokan voltak, úgy verődtek össze egy elfeledett államférfi mellszobra körül, mint egy csorda. Nikolett a kezével jelzett, hogy Zoltán guggoljon le. Ő maga bevette magát egy bokor mögé.

Várakoztak.

Zoltán szíve dübörgött, az izmai sajogtak, úgy feszült mindene, és úgy érezte, rögtön összehugyozza magát. Ha meg kellett volna szólalnia, remegett volna a hangja, egymásba csúsztak volna a szótagjai. Szerencsére a némaság aznap éjjel megfelelt.

Két kutya is elhaladt a bokor előtt, de Nikolett nem foglalkozott velük. Zoltán hagyta, hogy menjen minden a maga útján, ahogy egy lázas beteg engedi, hogy delíriumos félálomban csúszzanak el az órák a semmibe. Izzadt a ruhája alatt, és érezte, hogy a félelem szagát árasztja magából.

El akart rohanni, de gumiból volt a lába. Nyüszíteni akart, de félt. Ki tudja, mennyi idő telt el, mire felbukkant a megfelelő kutya.

Még a sötétben is látszott, hogy Nikolett tartása megváltozik. Megtalálta az áldozatát, és támadni készült. Zoltán azt gondolta, olyan lesz, mint látni, hogy meghal valaki. A barátnője hamarosan kiveti magát a bokorból, és mint egy állat, dulakodni kezd a kutyával. Hogyan lehetne ilyesmit elfelejteni, hogyan lehetne ilyesmivel tovább élni?

Azonban ami történt, sok szempontból ennél is rosszabb volt.

Nikolett felegyenesedett; nem törődött azzal, hogy észreveszik-e. Az alakja hatalmasnak tűnt; és Zoltán most értette meg, miről beszélt korábban a lány – Nikolett nagyobbak látszott önmagánál, saját fizikai kiterjedésénél. Ez volt az erő, ami másokból hiányzott, ez volt az erő, amit sem a rendőrség, sem a polgárőrség nem tudott már megfékezni, inkább máshol, maguknál kisebb dolgokat fékeztek meg, mert gyávák voltak ahhoz, hogy szembenézzenek azzal, mivé tette a hiányuk a világot.

A lány nem mozdult: a kutyát nézte. A kutya, egy labrador, a sötétben szürkének tűnt, mozdulat közben megállt. Megérezte magán a ragadozó tekintetét.

Nikolettre nézett. Kutya és ember között csaknem két méter volt a távolság, és Zoltán kiáltani akart örömeiben, mert nem lehet, innen már kizárt, elképzelhetetlen, hogy Nikolett meg tudja ragadni áldozatát. Hatalmas súly alól szabadult fel a szíve, mert Nikolett mindent elrontott, mert innen nem nyerhetett.

Nikolett lehúzta a fekete maszkot az arcáról. Zoltán ismerte ezt az arcot, ismerte minden vonását, most azonban nem ismerte volna meg. Egy másik maszk volt; vagy épp a napközben viselt arc volt a maszk, ez pedig az igazi Nikolett. Mélyen a labrador szemébe nézett, csettintett a nyelvével – a kutya pedig maga alá húzta a farkát, és elindult a lány felé.

Zoltán rá akart kiabálni a kutyára, ordítani, hogy meneküljön el, de a teste megbénult, hipnotizálta az iszonyat. A kutya a szeme előtt ismerte be, hogy ő préda, áldozat. Az áldozatok pedig mindig kiegyezésre játszanak: hogy elkerüljék a nagyobb fájdalmat, egy kisebbet ajánlanak fel.

A kutya megállt Nikolett előtt, majd lefeküdt és a hátára fordult, hogy a hasát mutassa. Szabad préda volt az egész teste, a végső megadás pózában Nikolett azt tehetett vele, amit csak akart. A kutya remegett, de hagyta, hogy történjen minden, ahogy történnie kell.

Nikolett magához intette Zoltánt. Az remegő lábbal lépett a lány mellé. A lány már nyitotta a száját a harapáshoz; megegyeztek, hogy egyszerre harapnak – ezért is volt különleges ez a kutya. Zoltán letérdelt a labrador mellé.

Most ő érezte meg, hogy figyelik. Felkapta a tekintetét. A kutya gazdája, egy húszas éveie elején járó férfi néhány méterre állt tőlük, a kezében póráz. Nézte Nikolettet, a lány lábánál elterülő, reszkető kutyát, Zoltánt, akinek az arca csak egy fekete lyuk volt a maszk miatt. Lebuktunk, lebuktunk, sikította egy hang Zoltán fejében, de a férfi nem mozdult, nem kiáltott. Nikolett mélyen a gazda szemébe nézett, a férfi pedig ugyanúgy megadta magát, mint a kutyája.

Végül is, ha megharapják a kutyát, utána biztonságban van. Csak egyszer kell túlesni rajta.

Miután látta, hogy a gazda is behódolt, Nikolett a kutya hasához hajolt és harapott. A kutya fájdalmasan nyüszített, de most sem próbált menekülni.

Zoltán azonban igen. Kilőtt, mint egy rugó, és rohant, amíg csak a tüdeje bírta, rohant, mintha üldöznék. Egyszer megállt egy lámpaoszlopnál, lehúzta a maszkját, és a gyér LED-fényben elhánnya magát. Aztán rohant tovább, amíg meg nem érkezett az öblítő- és lapbútorszagba, az extra komfortba, a vasárnapi mézszín, a nyugalom helyére.

Levetette a fekete ruhákat, és zuhany alá állt, hogy lemossa magáról a félelem és az izgalom szagát, és a kutyára gondolt, és a kutya gazdájára, és a félelmet lassan felváltotta a harag. Miért nem képesek ezek az emberek és kutyák kiállni magukért? Miért fogadják el, hogy éjszakánként megfizettetik velük a fájdalom sápját?

Persze tudta, hogy miért. Tudta, mert ő maga is ilyen volt. Egy kutya, amely fülét-farkát behúzza közelít ahhoz, aki nála hatalmasabb, még

ha a kutya foga hegyesebb is; de a hatalomhoz nemcsak hegyes fogak kellene, hanem az akarat, hogy használd őket.

Végzett a zuhannyal; mire kilépett a fürdőből, Nikolett is hazaért.

– Még egy esélyt kapsz – mondta a lány. – Egy utolsót. Ha nem élsz vele, akkor nem tudok veled mit kezdeni.

A nadrágja koszos volt, az arca sáros. A karjában egy kutyát tartott; valamilyen nagy testű keveréket. Lesöpört mindent a konyhaasztalról, és lerakta a kutyát; hassal felfelé.

– Az utolsó esély – ismételte.

Zoltán meztelenül állt a konyhaasztal mellett; a törölköző még valahol a folyosón leesett róla. A kutya az asztalon remegett, néha Zoltánra pillantott, mintha azt kérné, hogy essenek túl az egészen gyorsan.

Zoltán a lányra nézett; beszippantotta a lakás szagát, amibe most már kutyaszag is keveredett. A saját szagát elfedte a Baba tusfürdő illata; a kényelem és a biztonság szaga. De ez a szag, ma éjszaka felismerte, hazugság csupán. Nincs biztonság. Nincs, aki megvédjen. Nincs, akiben bízatsz. Mindenki egyedül van ezen a világon, és vagy harapsz, vagy téged harapnak meg.

– Szeretlek – mondta a lánynak, majd a kutya fölé hajolt, és harapásra nyitotta a száját.